LORA SLÁMOVÁ

SVĚT PODLE Lízy

Svět podle Lízy

Lora Slámová

TZ-one

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.
Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.
Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umísťování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2026

© Lora Slámová, 2026
Cover © Lora Slámová, 2026
© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2026

ISBN: 978-80-7539-306-7 (ePub verze)
ISBN: 978-80-7539-307-4 (mobi verze)
ISBN: 978-80-7539-308-1 (PDF verze)

Svět podle Lízy

Někteří z nejštědřejších lidí, které jsem kdy poznala, neměli mnoho peněz. Přesto dávali svůj čas, svou přítomnost, poslední zbytky energie. Ne proto, že by chtěli něco dokázat, ale proto, že dávání bylo jejich přirozeností. Chápali něco, co svět často přehlíží: bohatství srdce se v rozvaze neprojevuje.

Někteří z nejmoudřejších lidí, které jsem potkala, nikdy neseděli v učebnách a nesbírali tituly. Jejich vzdělání pramenilo ze života, z pozorování, naslouchání, z přežití toho, co je naučilo vidět svět bez příkras. Taková moudrost se neučí nazpaměť… rodí se zkušenostmi.

A některé z nejlaskavějších duší nesou ty nejhlubší jizvy.

Jmenuji se Líza Majerová. Osmnáct let jsem žila mezi lidmi, ale mé skutečné kořeny sahají do jiného světa – světa, kde se noc nikdy zcela nerozplyne.

Moji rodiče, matka Mija Majerová a otec – australský herec – byli strážci přechodu mezi dimenzemi. Nesli klíč k bráně, kterou od pradávna střeží templářský řád. Jejich přísaha byla tvrdší než ocel, své životy obětovali temnotě, která se nikdy nevzdává.

Máma mě vždy vedla k tomu, že práce nikdy nemůže být podřadná, i když zatím nemám vysokou školu. Jenže máma byla profesorkou, uměla dokonale francouzsky a mě to také naučila. Vzdělávala mě vlastními zkušenostmi.

Často mi říkala, že jazyk je klíčem k cizím světům. Když jsem sedávala u kuchyňského stolu a poslouchala její vyprávění o Paříži, o kavárnách, kde se studenti hádali o filozofii, cítila jsem, že mě učí víc než jen slovíčka. Učila mě dívat se na svět jinýma očima.

Francouzština se stala naším tajným jazykem – šeptaly jsme si v ní drobné poznámky, když jsme byly mezi lidmi, a já měla pocit, že jsme spiklenkyně proti všednosti. Přesto jsem věděla, že máma očekává, že jednou půjdu vlastní cestou, a pokaždé jsem si vzpomněla na její slova: „Žádná práce není podřadná, pokud ji děláš poctivě.“ V těch chvílích jsem cítila, že i když nemám diplom, nesu v sobě její dědictví.

Když jsem se narodila v oné říši, rozhodli se ochránci vyslat mě na

Zemi. Ne proto, abych žila obyčejný život, ale abych pokračovala v jejich poslání. Jsem dědičkou jejich břemene, ochránkyní brány, která se jednou otevře. A až se to stane, světlo i stín se střetnou… a já budu stát uprostřed.

Přijela jsem do Prahy přesně 12. 12. 2024. Město mě přivítalo chladným dechem zimy a světly, která se odrážela od mokrých dlažebních kostek. Adventní ruch se mísil s tichem starých uliček a já se cítila sevřená mezi dvěma kapsami – v jedné jsem nesla dopis s adresou pana Adriana Lese, v druhé starou zlatou minci, kterou mi maminka dala jako pomoc do začátku.

Řekla mi, že se na Adriana mohu obrátit s čímkoliv, ale zároveň mě varovala, abych se zatím neukazovala dědovi. Ten o mně nic nevěděl a po pohřbu své jediné dcery by to byla příliš velká rána. Tam, kde jsem se narodila, čas plynul jinak než zde – dva roky byly jako dvacet na Zemi.

Tak jsem zastavila první taxi a jela za Adrianem, poprosila ho, aby vyrovnal účet, že peníze teď nemám. Vše jsem mu chtěla nejprve vysvětlit.

Když jsem vešla do domu, podala jsem mu obálku a on mě usadil naproti sobě.

Pan Adrian si pečlivě přečetl dopis a pak se na mě podíval – zamyšleně.

„Největší moudrost spočívá v kombinaci. Malé věci přinášejí okamžitou radost, velké cíle dávají životu směr. Člověk, který dokáže pečovat o květiny a zároveň snít o něčem větším, žije v harmonii.“

Těmito slovy mi naznačoval, že každý musí hledat vlastní cestu. Někdo se spokojí s krásou malých věcí, jiný potřebuje velký příběh. Pravé štěstí se často rodí tam, kde se obě roviny setkávají – v drobných radostech, které jsou součástí většího smyslu.

„Budou Vánoce,“ dodal tiše.

„Moje první zde,“ pomyslela si Líza.

Jednou za rok se městem rozlije zelený šepot lesa. Vůně jehličí se zachytí na kabátech, pryskyřice připomene, že i beton má paměť. V mladých srdcích probleskne pohádka, v těch starších se ozve tichý dotek minulosti – vzpomínka na svět, který se kdysi třpytil jen díky

světlu na větvích. A tak každý rok přijde ten okamžik, kdy se město na chvíli zastaví a nechá projít kousek domova. „Pohádko dětství… kam ses poděla?“ Pan Adrian mě jen tiše pozoroval. „Má ten dar, to je jasný!“ zamumlal.

Kancelář pana Lese působila spíše jako archiv než jako domov. Police se prohýbaly pod tíhou spisů, map a starých knih. Na stole ležela lupa, vedle ní svíce, která hořela i přes den. Podala jsem mu váhavě zlatou minci. Adrian ji vzal do ruky, přejel po ní palcem a jeho oči se zaleskly. „Tahle mince,“ pronesl tiše, „není jen vzpomínka. Je to klíč. Tvá matka věděla, že jednoho dne přijdeš. A já tu budu, abych ti ukázal cestu.

Lízo, tvoje matka mi do života přinesla jen ty nejkrásnější vzpomínky. Naučila mě, co znamená žít správně s otevřeným srdcem, s pokorou, s radostí z maličkostí. Proto si tu minci schovej, prozatím ji nech u sebe jako tichou připomínku. O všechno ostatní se postarám.

A kdyby někdy bylo potřeba něco vyřešit ve Švýcarsku… chodívám tam na aukce, znám tamní lidi i cesty, které je dobré znát. Mám se na koho obrátit. Neboj se, Lízo. Všechno zařídím.“

Pronajala jsem si prostor, kde se vůně čerstvých květin proplétala s vůní kávy, a v podkroví nad kavárnou jsem našla svůj malý pokoj. Byla to první kapitola mé nové cesty, naplněná radostí a pocitem, že štěstí se konečně usadilo i u mě.

Tohle místo mi Adrian pomohl najít ještě téhož týdne, byla to malá budova za Prahou. Nebyla velká, ale měla kouzlo – dole široké místnosti s velkými okny, ideální pro květinářství s kavárnou, nahoře útulné podkroví s dřevěnými trámy, které se stalo mým novým domovem. Když jsem poprvé otevřela dveře, cítila jsem, že tohle místo mi dá nový začátek. Netušila jsem však, že právě tady se začnou probouzet stíny minulosti.

„Víš, Lízo, peníze jsou jako oheň. Když je máš pod kontrolou, zahřejí tě, uvaří ti jídlo a dají světlo. Ale když je necháš vládnout, spálí ti dům i všechno, co miluješ. Proto nikdy nesmí stát před láskou,“ řekl pan Adrian.

„Takže peníze samy o sobě nejsou špatné?“

„Ne, jsou jen nástrojem. Přitahuješ je k sobě láskou. Ale pokud je položíš nad ni, otevřeš dveře negativitě. Jestliže žádáš lásku, musíš ji

dávat. Čím víc jí rozdáš, tím víc se ti vrátí. A abys mohla dávat, musíš nejprve naplnit sebe sama láskou – pak se staneš magnetem.“

„Rozumím… nejsem předurčena trpět nedostatkem, ale žít plný život, pokud dám lásku na první místo.“

„Přesně tak. Krása života je v tom, že když dáš lásku na první místo, přijde k tobě i hojnost. Peníze, které potřebuješ, se objeví – ale nikdy nesmí být důležitější než láska.“

Květiny v obchodě se zdály být živější, když byla mince poblíž. Některé rostly rychleji, jiné se podivně stáčely k jejímu lesku. Zákazníci kavárny byli zvláštní – někteří se dívali příliš dlouho, jiní se ptali na věci, které jsem nechápala. Adrian mě varoval, že mince přitahuje pozornost. A že to, co se začalo probouzet, nás jednoho dne zavede daleko za hranice země, do míst, kde se skrývá dávné tajemství templářů.

Kavárna stála na výjezdu z hlavního města a brzy se stala oblíbeným místem, kam lidé mířili, zvlášť o víkendech. Její kouzlo však nespočívalo jen v kávě – byla propojena s květinářstvím, které patřilo Líze. Tenhle nápad pocházel od pana Adriana, jenž chtěl, aby Líza měla krytí a nikdo z nepřátel řádu, který chránila, na ni nepřišel. Květiny tak působily jako přirozená součást obchodu, ale zároveň jako nenápadná ochrana.

Jednoho dne přivedl Adrian do kavárny mladou cukrářku Annu. Její zákusky byly výjimečné, a tak se brzy stala nedílnou součástí podniku. Společně s Lízou začaly připravovat víkendové nabídky – vitríny byly plné čerstvých dezertů, které doplňovaly vůni kávy a svěžest květin. Lidé si začali plánovat zastávku právě kvůli té jedinečné kombinaci: káva, sladké pokušení a pugét čerstvých květin.

Mezi Annou a Lízou se rychle vytvořilo přátelství. Trávily spolu čas nejen při práci, ale i po ní – sdílely recepty, povídaly si o snech a smály se drobným nehodám v kuchyni i mezi květinami. Jejich spojení přineslo lehkost a radost do každodenní práce. Atmosféra kavárny s květinářstvím byla jedinečná – vůně kávy se mísila se sladkostí dezertů a svěžestí květin, a každý, kdo zavítal, cítil, že se ocitl v prostoru plném radosti, přátelství a inspirace.

Za nenápadnou fasádou se však skrývalo i něco víc – květinářství

nebylo jen obchodem, ale také ochranou. Líza věděla, že její úkoly spojené s řádem jsou nebezpečné, a proto byla vděčná Adrianovi za tuto možnost. Díky kavárně a květinám mohla žít život, který působil obyčejně, a přitom plnit své poslání.

Na farmě u Benešova se stíny začínají prodlužovat. Zdeněk, pomocník ve stájích, přiváží ovoce do kavárny a jeho kroky se zdají být obyčejné – ale jen na povrchu. V jeho přítomnosti se vzduch jemně zachvěje, jako by se mezi stromy nesl neviditelný šepot.

Anna, nevědomá, přijímá jeho lichotky a úsměvy. Netuší, že se stává branou, skrze kterou Zdeněk sleduje Lízu. On už poznal (není obyčejná), že v ní dřímá síla ochránkyně řádu. Proto se drží v pozadí jako stín, který se nikdy neukáže přímo.

Kdykoli se Zdeněk objeví, Líza cítí drobné znamení:

Plamen svíčky v kavárně se zachvěje, i když není průvan. Koně na farmě se neklidně otáčejí, jako by vycítili cizí přítomnost.

Anna má zvláštní sny, v nichž se objevuje muž bez tváře.

Zdeněk se tváří jako přítel, ale jeho oči jsou jako brány do temnoty. Sleduje, čeká, sbírá střípky informací. Anna je nevědomým prostředníkem, zatímco Líza začíná chápat, že se kolem ní stahuje neviditelná síť.

Když Zdeněk chodil za Aničkou, jeho přítomnost se jí postupně vkrádala pod kůži jako něžný dotek, který nelze zapomenout.

Navštěvoval ji téměř ob den a pokaždé přinesl něco, co jí vykouzlilo úsměv – jednou sladké ovoce, jindy lístky do kina, které jí otevřely dveře do světa snů.

Po čase mi Anička, s očima rozzářenýma jako hvězdy, tiše svěřila:

„Myslím, že jsem se zamilovala… a on do mě.“

Dívala jsem se na ni, vnímala její křehkou radost a nechtěla jí brát její iluzi. Jen jsem jí s úsměvem předala svoji radu:

„Skutečná krása žije v srdci, odráží se v očích a projevuje se ve skutcích.“

Jednoho krásného květnového dne zavítala do naší zahradní kavárničky